

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph. D., ve věci

žalobce: **X. T. N.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2021, č. j. CPR-21734-4/ČJ-2021-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2021, č. j. CPR-21734-4/ČJ-2021-930310-V237, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 8. 6. 2021, č. j. KRPÚ-164736-86/ČJ-2019-040026. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložil žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie, přičemž dle § 50a odst. 3 téhož zákona bylo deklarováno, že doba k opuštění území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo do třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, se stanovuje do 60 dnů ode nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že v jeho případě nebylo možné napadené rozhodnutí vůbec vydat, neboť je zjevně nepřiměřené. Žalovaný naprosto nesprávným a v konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Zrekapituloval svoji pobytovou situaci a uvedl, že nedisponuje oprávněním k pobytu na území České republiky z důvodu nezákonného postupu správních orgánů. Konstatoval, že rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 11. 2017, č. j. OAM-2471-15/ZR-2017, byla zrušena platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců svým rozhodnutím ze dne 16. 11. 2018, č. j. MV-147200-5/SO-2017, odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Avšak soud žalobě nepřiznal odkladný účinek, a proto pobýval žalobce na území České republiky bez pobytového oprávnění. Krajský soud v Ústí nad Labem v nedávném rozsudku ze dne 14. 9. 2021, č. j. 15 A 248/2018-93, vyhověl podané žalobě a rozhodnutí Komise pro rozhodování o věcech pobytu cizinců ze dne 16. 11. 2018, č. j. MV-147200-5/SO-2017, pro nezákonnost zrušil a věc vrátil Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k dalšímu řízení. Žalobce měl za to, že vzhledem k nezákonnému rozhodnutí správních orgánů o zrušení platnosti jeho povolení k pobytu, je zjevné, že po celou dobu pobýval na území České republiky oprávněně a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Z tohoto důvodu je dle jeho názoru nutné považovat napadené rozhodnutí za nezákonné.
4. Konstatoval, že správnímu orgánu poskytl veškerou nezbytnou součinnost, aby mohl být objasněn skutkový stav v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když označil veškeré skutečnosti i osoby, které svědčí v jeho prospěch, přičemž ačkoliv správní orgán měl být obeznámen se skutkovým stavem do takové míry, aby bylo vyhověno požadavkům § 3 správního řádu, resp. § 50 odst. 3 správního řádu, z takto zjištěného skutkového stavu prvostupňový správní orgán dospěl k nesprávným závěrům, kdy tento skutkový stav nesprávně vyhodnotil, tedy došlo k nesprávnému právnímu posouzení tohoto konkrétního případu. Zejména pak měl žalobce za to, že ačkoliv tomu správní orgány byly povinny, zcela nedostačujícím způsobem vzaly v potaz oprávněné zájmy nezletilých dětí žalobce a jeho manželky. Zcela zjevným způsobem tak došlo k porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a stejně tak došlo k porušení mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika vázána, a to konkrétně k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a nejvíce pak byla porušena ustanovení článků 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, tedy zároveň došlo k porušení ústavního pořádku České republiky, neboť ze strany správních orgánů bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednáno v rozporu s článkem 1 odst. 2 a článkem 10 Ústavy České republiky, stejně jako v rozporu s Listinou základních práv a svobod.

5. Žalobce podotkl, že skutkový stav věci nebyl správními orgány přezkoumán v materiální rovině. Uvedl, že žije ve společné domácnosti se svou manželkou a společně vychovávají dvě nezletilé děti. Tito rodinní příslušníci žalobce pobývají na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Dodal, že zajišťuje výchovu svých nezletilých dětí, zatímco jeho manželka a matka jejich dětí se věnuje výdělečné činnosti, na které je celá rodina existenčně závislá. Zdůraznil, že ačkoliv byl správní orgán informován o narození třetího nezletilého dítěte, tak vůbec nezohlednil jeho nejvlastnější zájmy a nezjistil jeho potřeby. Zdůraznil, že ze zprávy Městského úřadu Bílina, Odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 30. 9. 2020 vyplývá nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života celé jeho rodiny, neboť ve zprávě je uvedeno, že není v zájmu nezletilých dětí, aby došlo k nucenému vycestování žalobce.
6. Žalobce dále namítal, že ze strany správních orgánů došlo pouze k formálnímu závěru, že v případě uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců nebude žalobci způsoben takový zásah do soukromého a rodinného života, který by byl pro něho nepřiměřený. K takovému závěru se správní orgány uchýlily, neboť náležitě nepřezkoumaly, zda takový zásah skutečně nebude představovat nepřiměřený zásah ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, resp. ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, a zdůraznil, že správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, když nedostatečně posoudily přiměřenost právě též ve vztahu k rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Podotkl, že v rámci správního řízení sdělil, že se manželům dne 14. 10. 2021 narodilo třetí dítě. Dodal, že jeho přítomnost na území České republiky je tak mnohem důležitější než kdy jindy, neboť není v silách manželky zajistit rodinu jak po finanční stránce tak zároveň pečovat o dvě nezletilé děti, natož pečovat o tři nezletilé děti, kdy to nejmladší je teprve pár měsíců staré.
7. Dle žalobce způsobily správní orgány nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. Na podporu svého názoru odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47, a uvedl, že správní orgány nezkoumaly přiměřenost ve vztahu k nezletilým dětem, zejména k novorozenému dítěti, jehož zájmy správní orgány vůbec nevzaly v úvahu, jak jim ukládá přímo Úmluva o právech dítěte. Konstatoval, že napadené rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU jednoznačně představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života jeho, jeho manželky a zejména jeho nezletilých dětí.
8. Žalobce dále uvedl, že jeho nuceným vycestováním by došlo k dlouhodobému odloučení a zpřetrhání rodinných i soukromých vazeb na území České republiky, neboť podání nové žádosti o bytové oprávnění je komplikované jednak kvůli situaci spojené s pandemií koronaviru, ale rovněž se stavem dlouhodobé přetíženosti zastupitelského úřadu ve Vietnamu a praktickou nemožností takovou žádost podat. Jeho případným nuceným odcestováním tak dojde k rozdělení rodiny na dobu neurčitou.

Vyjádření žalované

9. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a stručné písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Předně uvedla, že uplatněné žalobní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

body nejsou opodstatněné a v podrobnostech odkázala na spisový materiál. Dle žalované bylo protiprávní jednání žalobce řádně zjištěno, doloženo a odůvodněno. Žalobou napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a dostatečně byla posouzena přiměřenost rozhodnutí. Rovněž nedošlo k procesním pochybením způsobujícím nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. K námitkám žalobce odkázala na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Ústní jednání soudu

10. Při jednání soudu konaném dne 26. 4. 2022 právní zástupce žalobce odkázal na písemné znění žaloby. Dále především podotkl, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné. Uvedl, že žalobce pobýval na území České republiky se svojí rodinou na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Toto povolení bylo správním orgánem zrušeno, nicméně následně bylo uvedené zrušující rozhodnutí zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 15 A 248/2018. Uvedl, že žalobce se dostal do současné situace nezákonným postupem správního orgánu, což vyplývá i ze zmíněného rozsudku. Vzhledem ke skutečnosti, že nelegální pobyt žalobce byl v rozsahu pouze 1 den a 10 hodin, se jedná o pochybení malé závažnosti. Konstatoval, že správní orgány jsou povinny vážit i přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to i ve vztahu k článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a k Listině základních práv a svobod. Pokud správní orgán zjistí nepřiměřenost zásahu spočívajícího v nuceném vycestování, je možné zastavit řízení. Úvahy žalované, že pobyt žalobce nemůže být legalizován, a proto muselo být vydáno žalobou napadené rozhodnutí, označil za nesprávné, neboť diskvalifikují článek 8 Úmluvy. Správní orgány ve svém rozhodnutí nevyjádřily verifikovatelný závěr. Podotkl, že žalobce má na území České republiky 3 děti, z toho jednoho novorozence, matka zajišťuje finance a žalobce se stará o děti. Uvedl, že správní orgány neposuzovaly rozhodnutí řádně ani v nejlepším zájmu dítěte. Dokonce nejsou uvedena v rozhodnutí ani všechna kritéria zakotvená v § 174 zákona o pobytu cizinců. Dodal, že vzhledem k problémům při podávání žádostí o pobyt v České republice na Velvyslanectví v Hanoji, by se žalobce mohl vrátit na území České republiky až v řádu několika let.
11. Žalovaná se z nařízeného jednání včasné písemně omluvila a výslovně souhlasila s projednáním věci bez její přítomnosti.
12. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování potvrzeními o studiu syna žalobce X. T. N. ze dne 5. 9. 2019 a 15. 9. 2020, potvrzeními o studiu dcery žalobce T. A. M. N. ze dne 4. 9. 2019, 2. 7. 2020 a 18. 9. 2020, rodným listem syna žalobce T. T. N., sdělením Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 2. 2022, č. j. MV-147200-26/SO-2017, záznamem o usnesení Ministerstva vnitra ze dne 25. 11. 2021, č. j. OAM-2471-26/ZR-2017, a výpisem z cizineckého informačního systému k osobě žalobce ze dne 8. 2. 2022.
13. Právní zástupce žalobce dále poznamenal, že žalobce podal ve věci zastavení řízení žádost o obnovu řízení, která sice nebyla povolena, ale proti tomuto rozhodnutí byla podána správní žaloba, a navrhl provést důkaz správní žalobou ve věci uvedené obnovy řízení podané ke zdejšímu soudu.
14. Soud navržený důkaz neprovedl podle § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost, neboť pouhý fakt podání správní žaloby nevypovídá nic o její důvodnosti a nemůže mít vliv na

řízení v této věci, kde žalobce může plně uplatnit svá tvrzení zahrnutá do jiné správní žaloby.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s., prostudování obsahu správního spisu a po provedeném dokazování, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
17. Předně soud uvádí, že se v minulosti již žalobcovým případem zabýval, a to v pravomocném rozsudku ze dne 14. 9. 2021, č. j. 15 A 248/2018-93, kterým bylo rozhodnuto o žalobě žalobce proti rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Soud tehdy uvedeným rozsudkem žalobě vyhověl, žalobou napadené rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Jako důvod pro zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce soud tehdy uvedl: *„V nyní projednávané věci se žalobce domáhal zohlednění dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do jeho soukromého a rodinného života v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Poukazoval přitom na skutečnost, že v České republice žije již od roku 2006, v současné době ve společné domácnosti se svou manželkou a dětmi (tehdy ve věku 9 a 14 let), kteří mají všichni povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a že napadené rozhodnutí by představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života zejména s ohledem na rodinu a nezletilé děti. Žalobce tedy ve smyslu výše citované judikatury vznesl konkrétní námitky a argumenty vztahující se k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí. K těmto námitkám žalovaný ovšem uvedl pouze to, že z díkce § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinnost zabývat se přiměřeností dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nevyplývá a že žalobce si tyto následky způsobil sám svou trestnou činností. Žalobcovou argumentací upozorňující na jeho rodinný život se však žalovaný věcně nezabýval.*
18. S ohledem na výše uvedené soud zdůrazňuje, že pokud žalobce vznesl konkrétní námitky týkající se nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, resp. do soukromého a rodinného života jeho manželky a dětí, přičemž tvrzenou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí nelze bez dalšího považovat za nemyslitelnou či zdánlivou, neboť i z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce skutečně má na území České republiky rodinu a pobývá zde nepřerušovaně již od roku 2009, byl žalovaný povinen se s touto námitkou věcně vypořádat. To ovšem žalovaný neučinil a pouze konstatoval, že hodnocení přiměřenosti rozhodnutí nebylo namístě. Tento právní názor žalovaného soud vzhledem k závěrům výše citované judikatury nepovažuje

za správný, a napadené rozhodnutí proto v tomto ohledu hodnotí jako nezákonné právě pro nesprávnost posouzení otázky zkoumání přiměřenosti vydaného rozhodnutí a jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny.“

19. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
20. Podle § 174a odst. 1 téhož zákona platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
21. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně dne 16. 9. 2019 zahájil se žalobcem řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce na území České republiky pobýval od 15. 9. 2019 do 16. 9. 2019 neoprávněně. Dne 1. 10. 2019 byl proveden výslech žalobce, při němž žalobce uvedl, že si byl vědom toho, že byl povinen vycestovat z území České republiky, přičemž neodcestoval, neboť má na území České republiky manželku a děti. Dále vypověděl, že jeho manželka v České republice podniká jako OSVČ, finančně zajišťuje chod domácnosti, sám nemá žádný příjem. S manželkou a dětmi žije ve společné domácnosti. Sdílel, že se stará o děti, aby se manželka mohla plně věnovat podnikání. Má syna a dceru, syn chodí do základní školy, dcera navštěvuje mateřskou školu. Žalobce česky umí minimálně, s tlumočením mu pomáhá syn nebo krajané. Ve Vietnamu žijí žalobcovy sourozenci, rodiče již zemřeli, nemá tam žádný majetek. Naposledy tam byl v roce 2017 za účelem návštěvy rodiny.
22. Dne 20. 1. 2020 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. KRPU-164736-41/ČJ-2019-040026-SV, o správním vyhoštění žalobce. Toto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalované ze dne 17. 8. 2020, č. j. CPR-10908-3/ČJ-2020-930310-V237, k odvolání žalobce zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Důvodem pro zahájení předmětného řízení přitom bylo zjištění, že žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně, neboť období od 15. 9. 2019 do 16. 9. 2019 nedisponoval žádným oprávněním k pobytu. Dne 14. 9. 2019 totiž skončila platnost výjezdního příkazu č. „X“, který byl žalobci vydán v souvislosti s pravomocným rozhodnutím ze dne 15. 5. 2018, č. j. KRPU-242784-31/ČJ-2018-040026, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky.
23. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaná nedostatečným způsobem hodnotila dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, zejména nezkoumala přiměřenost ve vztahu k novorozenému dítěti žalobce. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznila, že správní orgán prvního stupně se rodinnou situací i způsobem fungování rodiny cizince zabýval naprosto dostačujícím způsobem, přičemž své závěry do

odůvodnění rozhodnutí řádně promítl. K odkazům cizince na množství judikatury Nejvyššího správního soudu, která řešila případy obdobné tomu jeho a ze kterých žalobce dovozoval, jak mělo nebo mohlo být postupováno ve vztahu k němu a jeho rodině, žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že není přiléhavějšího rozsudku, než je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, který byl vydán v obdobné věci. Žalovaná konstatovala, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území České republiky, jímž na rozdíl od správního vyhoštění nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území České republiky po určitou dobu. Dopady takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života jsou tedy dle žalované rozhodně méně intenzivní, přičemž samotná skutečnost, že cizinec má na území České republiky rodinné vazby, nemůže automaticky znamenat, že by rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života – ten lze zpravidla shledat pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky. Zdůraznila, že bylo spolehlivě zjištěno a účastníky řízení také opakovaně potvrzeno, že žalobce má na území České republiky manželku (dle poslední informace žalobce těhotnou), téměř plnoletého syna (narozen 20. 10. 2003) a nezletilou dceru (narozena 12. 3. 2004), kteří zde mají trvalý pobyt; všichni jsou státními příslušníky Vietnamu a žalobce se primárně stará o rodinu, zatímco manželka zajišťuje rodinu finančně, neboť podniká. Žalovaná tedy uzavřela, že o existenci funkčního rodinného života žalobce na území České republiky není pochyb, žalobce však musel počítat s tím, že v důsledku vlastních protiprávních činů bude nucen si svůj pobyt na území České republiky zlegalizovat nebo Českou republiku opustit. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí připustila, že je zřejmé, že zaběhlý způsob fungování rodiny se vycestováním žalobce dočasně změní a děti žalobce budou muset po nezbytnou dobu (po dobu, kdy bude žalobce muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobytového oprávnění v zemi původu) setrvat na území České republiky jen se svou matkou, přičemž téměř plnoletý syn může na tuto dobu alespoň z části převzít výkon činností, které dosud vykonával jeho otec. S ohledem na konsolidaci situace na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji spojovanou s nefunkčností tzv. Visapointů by však nemělo jít o nepřiměřeně dlouhé odloučení žalobce od rodiny, ale pouze o dočasné rozdělení rodiny z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Do značné míry bude jistě záležet na aktivitě žalobce, kdy a jak rychle se mu podaří jeho pobytovou situaci vyřešit. S ohledem na výše uvedené považovala žalovaná námitky žalobce směřované do oblasti přiměřenosti napadeného rozhodnutí za neopodstatněné.

24. Z výše předestřené bohaté argumentace žalované, která je obsažena v napadeném rozhodnutí a která se týká hodnocení přiměřenosti rozhodnutí správních orgánů, je zřejmé, že se žalovaná stejně jako správní orgán prvního stupně velice podrobně zabývala dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny a své závěry řádně a srozumitelně odůvodnila. Soud nemůže souhlasit s námitkou, že žalovaná nezkoumala přiměřenost dopadů rozhodnutí ve vztahu k novorozenému dítěti, neboť žalovaná posuzovala skutkový stav věci ke dni svého rozhodnutí, tedy ke dni 4. 10. 2021, avšak třetí dítě žalobce se narodilo až dne 14. 10. 2021, tedy až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná nijak nepochybila, pokud nezkoumala přiměřenost dopadů rozhodnutí ve vztahu k novorozenému dítěti, přičemž ve svém rozhodnutí vzala v potaz skutečnost, že manželka žalobce byla těhotná. Rozhodnutí žalované proto soud vyhodnotil jako přezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25. Soud se neztotožnil s námitkami žalobce o tom, že správní orgány nedostály své povinnosti řádně zkoumat přiměřenost dopadu žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná posouzení dané otázky věnovala náležitou pozornost, jak plyne z obšírného odůvodnění této problematiky, která je detailně rozvedena v písemném vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí na str. 6 až 8, přičemž soud se s jejími závěry ztotožnil a nevyhodnotil je jako nesprávné.
26. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017-29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavracení“.
27. Soud podotýká, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území České republiky po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území České republiky rodinné vazby, tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do České republiky) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, nebo ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 45/2019-35).
28. K aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-25: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá

povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.“

29. Lze doplnit, že povinnost opustit území členských států EU či podmínka osobního podání žádosti, jakož i oprávnění zastupitelského úřadu při posuzování důvodů pro upuštění od této povinnosti nijak nezpochybňuje ani neeliminuje právo na sloučení rodiny ani práva vyplývající z Listiny a Úmluvy o právech dítěte. Nutno připomenout, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně, tedy vlastním zaviněním se ocitl v situaci, kdy musí respektovat pravidla pro získání pobytového oprávnění z pozice cizince, který nemá na území České republiky pobyt legalizován. Důsledkům takové situace jsou pak vystaveny i nezletilé děti žalobce. Nemůže tak být dotčen ani zájem dítěte garantovaný článkem 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, když žalobce vědomě pobýval na území České republiky bez pobytového oprávnění. Je na žalobci a jeho manželce, aby uspořádali osobní záležitosti tak, aby se chodu rodiny odcestování žalobce na přechodnou dobu dotklo co nejméně.
30. V případě žalobce je nutno konstatovat, že ten sice na území České republiky pobývá dlouhodobě, avšak již od roku 2019 nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, jelikož platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky byla podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zrušena rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 16. 11. 2018, č. j. MV-147200-5/SO-2017, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu porušení předpisu o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákoníku, a to k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců se zkušební dobou v délce dvou let. Pobytová situace žalobce tudíž začala být nejistá v roce 2019, kdy přestal být na území České republiky držitelem pobytového titulu. Nejmladší z dětí žalobce se narodilo dne 14. 10. 2021. Je tudíž zřejmé, že žalobce s manželkou dítě počali již v situaci, kdy bylo zřejmé, že žalobci hrozí ztráta pobytu. Soud proto uzavírá, že žalobce má na území České republiky rodinu (manželku, dvě nezletilé děti, a dnes již zletilého syna), k rozšíření své rodiny přistoupil již s vědomím svého protiprávního pobytu, a musel tak dopředu počítat s tím, že bude nucen si svůj pobyt na území České republiky zlegalizovat. Nezletilé děti žalobce mohou po nezbytnou dobu, kdy bude žalobce muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobytového oprávnění v zemi původu, setrvat na území České republiky se svou matkou. Rovněž nejstarší syn žalobce, který byl v době rozhodnutí žalované blízký dospělému věku (pozn. soudu – dnes je již zletilý), byl dle svého vyjádření ze dne 18. 11. 2019 srozuměn s pomocí v rodině. Rovněž z výpovědi žalobce ze dne 1. 10. 2019 vyplývá, že žalobce má ve Vietnamu příbuzné, které navštěvuje.
31. Poté se soud zabýval námitkou žalobce, která se týkala nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, resp. že skutkový stav nebyl přezkoumán v materiální rovině. Podklady, které si správní orgán pro své rozhodnutí opatřil, lze dle soudu považovat za dostačující ke zjištění skutkového stavu věci. K žalobcem uvedeně zprávě Městského úřadu Bílina, Odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 30. 9. 2020 soud podotýká, že tato zpráva byla vypracována pouze na základě tvrzení žalobce, jeho manželky a nezletilých dětí. Ze zprávy nevyplývá, že by ve věci bylo provedeno sociální šetření, či že by Odbor sociálních věcí a zdravotnictví shromáždil informace i z jiných zdrojů, než jen od žalobce a jeho rodiny. Na základě shora uvedených skutečností soud uvádí, že námitka není důvodná, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně.
32. Soud se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož bylo vydáno na základě rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16. 11. 2018, č. j. MV-147200-5/SO-2017, které bylo zrušeno Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 14. 9. 2021, č. j. 15 A 248/2018-93. Soud podotýká, že ve věci vedené pod sp. zn. 15 A 248/2018 vytkl správnímu orgánu, že se ve svém rozhodnutí nezabýval přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce (podrobněji viz body 14 a 15 tohoto rozhodnutí). Oproti tomu se, jak již bylo uvedeno výše, v předmětné věci správní orgány přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývaly dostatečně. Krajský soud se dne 19. 1. 2022 dotazoval Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, zda již bylo opětovně rozhodnuto ve věci zrušení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu. K dotazu soudu Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců sdělila, že ve věci bylo rozhodnuto usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 11. 2021, č. j. OAM-2471-26/ZR-2017, jehož záznam ke sdělení společně s výpisem z cizineckého informačního systému k osobě žalobce připojila. Z výše uvedeného sdělení a rovněž i ze záznamu usnesení vyplývá, že předmětné řízení bylo zastaveno dle § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť bylo zjištěno, že platnost dlouhodobého pobytu žalobce skončila uplynutím doby 18. 12. 2018 a tudíž zaniklo právo, o jehož zrušení bylo vedeno řízení z moci úřední. Ze zaslaného výpisu z cizineckého informačního systému je patrné, že žalobce aktuálně nemá platné pobytové oprávnění.

33. Soud shrnuje, že správní orgány obou stupňů nikterak nezpochybňovaly, že povinnost opustit území České republiky pro žalobce a jeho rodinu představuje zásah do rodinného a soukromého života, nicméně správní orgány byly zároveň ve věci povinny postupovat v souladu se zákonem – řešit nelegální pobyt žalobce na území České republiky, co nejšetrnějším způsobem vůči žalobci vzhledem k jeho soukromému a rodinnému životu a zároveň, co nejefektivněji, aby na území České republiky pobývali jen cizinci s patřičným pobytovým oprávněním, což žalobce není a ani v případě vyhovění žalobě by nebyl.
34. Žalobu soud tedy vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 26. dubna 2022

JUDr. Petr Černý Ph. D. v.r.
samosoudce